

Sygn. akt IV CSK 200/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. J., K. S. i G. S.
przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 sierpnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 kwietnia 2012 r.,

- I. odrzuca skargę kasacyjną w stosunku do powoda K. S.;**
- II. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**
- III. oddala wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2012 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 listopada 2011 r., którym Sąd ten zasądził z tytułu zadośćuczynienia na rzecz W. J. kwotę 60.000 zł, na rzecz G. S. kwotę 50.000 zł oraz na rzecz K. S. kwotę 25.000 zł, a w pozostałym zakresie żądania powodów oddalił.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 448 w zw. z art. 23 oraz art. 446 k.c., pozwany wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na to, że „istnieje potrzeba wykładni art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. z art. 446 § 4 k.c. budzących poważne wątpliwości, które zostaną przedstawione w uzasadnieniu niniejszej skargi a niezależnie od tego wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (...)”. Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał także występujące w sprawie „istotne zagadnienie prawne wymagające ustalenia, czy istnieje możliwość skutecznego dochodzenia roszczeń od zakładów ubezpieczeń z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przez najbliższych członków rodziny poszkodowanych wskutek nieszczęśliwych zdarzeń, które miały miejsce przed datą nowelizacji kodeksu cywilnego tj. przed datą 03 sierpnia 2008 r. skoro istniejące i obowiązujące wówczas przepisy nie przewidywały takiej możliwości. Zawiera się tu jednocześnie pytanie, czy przy braku pozytywnego przepisu wprowadzającego odpowiedzialność za krzywdę wynikającą ze śmierci osoby bliskiej możliwe jest uwzględnienie powyżej opisanych roszczeń.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że przy współuczestnictwie, które nie ma charakteru jednolitego bądź koniecznego, wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną określa się odrębnie w odniesieniu do każdego ze współuczestników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1997 r. I CKN 31/97 (nie publ.), uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r., III CZP 111/07, Biul. SN

2008, nr 1, s. 11 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., V CSK 241/09, niepubl. i z dnia 14 maja 2013 r., I CSK 596/12, niepubl.). Ponieważ pomiędzy powodami zachodziło współuczestnictwo niemające wskazanego charakteru, a wartość przedmiotu zaskarżenia w zakresie dotyczącym K. S. była niższa od ustawowego progu, gdyż wynosiła 25.000 zł, skarga kasacyjna w części dotyczącej oddalenia apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego zaskarżonego w zakresie uwzględniającym żądanie tego powoda, była niedopuszczalna i podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., w istocie przedstawia do rozstrzygnięcia tę samą kwestię prawną, która sprowadza się ostatecznie do odpowiedzi na pytanie, czy członkom najbliższej rodziny osoby, która zmarła wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przed dniem wejścia w życie art. 446 § 4 k.c., przysługuje na podstawie art. 448 w zw. z art. 23 k.c. roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z tą śmiercią. Problem ten, wbrew twierdzeniu skarżącego, nie wymaga rozwiązania i nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, gdyż wątpliwości z nim związane zostały już jednolicie w tym orzecznictwie rozstrzygnięte. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, odpowiedź na przedstawione w skardze pytania jest pozytywna (por. uchwały z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42 oraz z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, nr 1, poz.10, a także wyroki z dnia 11 maja 2011 r. I CSK 621/10, niepubl. i z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 44). Nie ma zatem obecnie żadnych podstaw, aby do kwestii tych po raz kolejny się odnosić, co przesądza o braku powołanych przesłanek.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że powołując się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz wątpliwości w zakresie wykładni powołanych w skardze przepisów, pozwany nie wyjaśnił przy pomocy stosownej argumentacji prawnej na czym opiera twierdzenie o ich występowaniu w sprawie, co samodzielnie przesądza o ich niewykazaniu. Odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi jest bezskuteczne i nie zwalnia z obowiązku przedstawienia wymaganej argumentacji, na co w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie

zwracano uwagę (por. np. postanowienia z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz.52 oraz z dnia 8 maja 2008 r., IV CSK 102/08, niepubl.).

Wobec niewykazania żadnej z przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., na które pozwany się powołał, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie kosztów postępowania nie został uwzględniony, jako złożony po terminie, a zatem bezskutecznie (art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 167 k.p.c.).